

Sentencja

1) Artykuł 12 ust. 2 lit. a) i d) dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) oraz art. 23 ust. 2 lit. g) i h) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenia w sprawie nadużyć na rynku) i uchylającego dyrektywę 2003/6 i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE, 2004/72/WE, w związku z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., oraz w świetle art. 7, 8, 11 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwiają się one środkom ustawodawczym przewidującym zapobiegawczo w celu zwalczania przestępstw polegających na nadużyciach na rynku, do których zalicza się wykorzystywanie informacji poufnych, ogólne i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu przez rok od dnia ich zapisu.

2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono temu, by sąd krajowy ograniczył w czasie skutki stwierdzenia nieważności, którego na mocy prawa krajowego ma on dokonać w odniesieniu do przepisów krajowych, które z jednej strony nakładają na operatorów świadczących usługi łączności elektronicznej uogólniony i niezróżnicowany obowiązek zatrzymywania danych o ruchu, a z drugiej strony pozwalają na przekazywanie tych danych organowi właściwemu w sprawach finansowych bez uprzedniego zezwolenia sądu lub niezależnego organu administracyjnego, ze względu na niezgodność tych przepisów z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, zmienionej dyrektywą 2009/136, interpretowanymi w świetle Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Dopuszczalność dowodów uzyskanych na podstawie krajowych przepisów ustawowych niezgodnych z prawem Unii podlega, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich, prawu krajowemu, z zastrzeżeniem poszanowania w szczególności zasad równowagi i skuteczności.

(¹) Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Admiral Gaming Network Srl i in./Agenzia delle Dogane e dei Monopoli i in.

(Sprawy połączone od C-475/20 do C-482/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Ograniczenia – Gry losowe – Koncesje na zarządzanie grami rozgrywanymi na automatach do gry – Ustawodawstwo krajowe nakładające opłatę na koncesjonariuszy – Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań]

(2022/C 424/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Admiral Gaming Network Srl (C-475/20), Cirsa Italia SpA (C-476/20), Codere Network SpA (C-477/20), Gamenet SpA (C-478/20), NTS Network SpA (C-479/20), Sisal Entertainment SpA (C-480/20), Snaitech SpA, dawniej Cogetech SpA (C-481/20), Snaitech SpA, dawniej Snai SpA (C-482/20)

Strony przeciwne: Agenzia delle Dogane e dei Monopoli, Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-475/20, C-477/20), Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-475/20, C-477/20, C-481/20), IGT Lottery SpA, dawniej Lottomatica Holding Srl (C-475/20), Se. Ma. di Francesco Senese (C-481/20)

przy udziale: Lottomatica Videolot Rete SpA (C-475/20), Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons) (C-476/20, C-478/20, C-480/20, C-482/20) i in.

Sentencja

- 1) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że o ile zostanie wykazane, że przepisy krajowe nakładające opłatę, której skutkiem jest obniżenie wynagrodzenia koncesjonariuszy zajmujących się zarządzaniem grami urządzanymi na automatach do gry, zawierają ograniczenie swobody zagwarantowanej w tym postanowieniu traktatu FUE, wówczas postanowienie to stoi na przeszkodzie temu, by takie ograniczenie mogło być uzasadnione celami opartymi wyłącznie na względach związanych z poprawą finansów publicznych.
- 2) W zakresie, w jakim art. 49 TFUE ma zastosowanie, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, które w okresie obowiązywania umów koncesyjnych zawartych między spółkami a administracją danego państwa członkowskiego zmniejszają tymczasowo prowizję koncesjonariuszy ustanowioną w tych umowach, chyba że z uwagi na zakres wpływu tej obniżki na rentowność inwestycji dokonywanych przez koncesjonariuszy oraz ewentualną nagłość i nieprzewidywalność tego środka okaże się, że owi koncesjonariusze nie dysponowali czasem niezbędnym do dostosowania się do tej nowej sytuacji.

(¹) Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – XP/Fraport AG Frankfurt Airport Services Worldwide (C-518/20) i AR/St. Vincenz-Krankenhaus GmbH (C-727/20)

(Sprawy połączone C-518/20 i C-727/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do corocznego płatnego urlopu – Całkowita niezdolność do pracy lub niezdolność do pracy z powodu choroby, która wystąpiła w okresie rozliczeniowym – Uregulowanie krajowe przewidujące utratę praw do corocznego płatnego urlopu po upływie określonego okresu – Obowiązek pracodawcy umożliwienia pracownikowi skorzystania z prawa do corocznego płatnego urlopu]

(2022/C 424/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XP C-518/20, AR C-727/20

Strona pozwana: Fraport AG Frankfurt Airport Services Worldwide (C-518/20, St. Vincenz-Krankenhaus GmbH (C-727/20)

Sentencja

Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, a także art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,